

Toen Baudieneke twaalf was

door *Max de Lange-Praamsma*

G.F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

**TOEN BAUDIENEKE
TWAALF WAS**

MAX DE LANGE-PRAAMSMA

TOEN BAUDIENEKE TWAALF WAS

GEÏLLUSTREERD DOOR RIE REINDERHOFF

TWEEDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Aan onze lieve, onvergetelijke Willemijntje

I BAUDIENEKE IN DE SNEEUW

Wat is het dorp nu mooi. De Hoofdstraat, die er zo gezellig door heen slingert, is helemaal wit. En de groten-deels kleine, oude huisjes aan weerszijden, die toch allemaal een eigen karakter hebben, het lijken wel sprookjeshuizen met hun witte daken en hun witte hekjes in hun wit-besneeuwde tuintjes. En dat winters-kale heesters en bomen er opeens zo feestelijk uit kunnen zien! Het lijkt wel toveren. En het is zo stil!

Zo echt sneeuw-stil.

Maar dan komt er plots beweging en kleur in al deze stille witheid.

Het tuinhekje van het grote, ouderwetse doktershuis gaat open en een meisje van een jaar of twaalf stapt er door, de witte dorpsstraat in.

Het is Baudieneke van Ginkel.

Eigenlijk heet ze Baukje Dina, naar haar beide grootmoeders. Maar haar vader en moeder hebben er meteen Baudieneke van gemaakt. En zo wordt ze nu natuurlijk door iedereen genoemd.

Ze is klein voor haar leeftijd. Maar ze ziet er alleraardigst uit. Ze heeft een vriendelijk gezichtje met een paar zachte, bruine ogen, die op 't ogenblik zo blij kijken, als had de sneeuw enkel voor haar plezier het dorp zo mooi gemaakt. Als er ook één kind veel van sneeuw houdt, dan is het zeker Baudieneke.

Ze is nog te jong, om, als ze de mensen, die hun werk bij de weg hebben, er in ziet zwoegen, beschaamd te zijn over het feestelijk gevoel dat sneeuw haar altijd geeft.

Op 't ogenblik is er trouwens niemand te zien, die er last van heeft. Baudieneke loopt heel alleen in de Hoofdstraat.

Wat een wonder.

't Is kwart voor één. De meeste dorpsmensen zitten aan tafel. Baudieneke heeft tot halféén handwerkles gehad. En als iedere Woensdag de laatste tijd, heeft ze bij het doktershuis haar schoolvriendinnetjes in de steek gelaten en is gauw, het tuinpaadje langs, naar de achterdeur geglipt, om haar moeder even gedag te zeggen. En net als elke Woensdagmorgen heeft ze maar wat een knus ogenblikje gehad met haar moeder in de gezellige, grote keuken daar, waar nota bene nog een echte geel-koperen pomp, waarmee het water uit de grote regenbak gehaald wordt, naast de kraan van de waterleiding boven de gootsteen prijkt. En ze heeft gesmuld van het verse kadetje met kaas, dat de jonge doktersvrouw haar moeder steevast bij de koffie geeft en dat haar moeder ook even steevast voor haar Baudieneke bewaart.

Ja, die jonge vrouw van dokter Dubiez met haar drie kleine kindertjes, daar heeft juffrouw Van Ginkel een zwak voor.

En geen wonder. Ze kende haar al toen ze nog een heel klein meisje was en Sarie Runhert heette en samen met haar ouders in een ouderwetse, Friese pastorie woonde.

Later is Ds Runhert in dit dorp beroepen en Baudieneke's moeder is met de familie hier naar toe gekomen.

Nu staat de dominee allang weer in een andere gemeente. Maar de jongste zoon van de oude dokter heeft Sarie hier weer naar toe gehaald.

En natuurlijk heeft Baudieneke's moeder toen haar oude mevrouw moeten beloven, haar kind te zullen helpen als er 's iets is.

„Jij kent haar al zolang, Sietske, en Sarie is nog zo heel jong,“ heeft mevrouw Runhert gezegd.

En vanzelfsprekend heeft Baudieneke's moeder dat gedaan. Thuis doet ze geregeld naai- en stopwerk voor mevrouw Dubiez. Maar nu haar meisje deze winter ziek geworden is en maar niet kan opknappen en de doktersvrouw het daardoor zo heel erg druk heeft, gaat ze mevrouw ook nog geregeld 's Woensdags met het werk helpen. En zo komt Baudieneke iedere week ook steeds in het doktershuis.

Nu huppelt ze door de besneeuwde dorpsstraat naar huis. Haar blonde vlechtjes dansen op de rug van haar donkerblauwe manteltje. Een paar kleine krulletjes springen onder het vuurrode, gebreide mutsje vandaan. Het bijpassende sjaaltje heeft ze niet eens dichtgeknoopt. Ze vindt het helemaal niet koud. De rode wantjes steken nog net met een klein, vrolijk puntje boven haar ene mantelzak uit.

Nu slaat Baudieneke linksaf, een nauw straatje in, dat al gauw uitloopt op een weggetje langs een heel breed water. Eerst staan er aan de linkerkant nog huizen. Nog heel wat. Maar ten slotte is Baudieneke bij het laatste aangeland. En nog loopt ze verder.

Ze vindt het fijn, dat ze er nog niet is. Kan ze lekker nog langer in die mooie sneeuw-wereld lopen.

Vanmiddag met kranten-rondbrengen komt ze er fijn weer door! Reuze! Maar eerst is er nog heel wat te doen.

Ze heeft wat huiswerk. En het eten voor 's avonds moet gekookt worden. Of moet? . . . Moeder zegt elke keer: „Kind, dat had je nu niet hoeven te doen. Je bent nog zo jong. Ik had het nu immers nog best kunnen koken. Dan eten we maar een uurtje later. We hebben de tijd aan onszelf.”

Maar Baudieneke vindt dat moeder het zo'n dag in het dorp al meer dan druk genoeg heeft. En dat zij het best doen kan als grootmoe haar een beetje helpt. Ze vindt het trouwens echt leuk werk ook. En 't is bovendien maar niet heerlijk, moeder zo echt tevreden te horen zeggen: „Maar ja, nu alles toch eenmaal klaar is, vind ik dat ook wel weer erg fijn, zie je, Baudien!”

Baudieneke lacht dan maar wat. Maar ze wordt er helemaal warm van van-binnen. En onwillekeurig moet ze dan altijd even naar het grote portret van vader, dat boven de schoorsteenmantel hangt, kijken. 't Is dan net of vader haar toeknikt en zegt: „Zo is het goed, m'n kleine meiske. Help jij je moeder maar flink.”

Want Baudieneke heeft geen vader meer.

Eigenlijk heeft ze haar vader nooit gekend. Want Jaap, haar broertje van vijftien, die loopjongen is bij een kruidenier in het dorp, was pas vijf jaar en zichzelf dus nog maar twee, toen vader stierf.

En toch kan Baudieneke zich nooit begrijpen, dat ze vader werkelijk eigenlijk niet gekend heeft. Vader is zo eigen en zo bekend voor haar. Maar dat komt natuurlijk door alles wat moeder en ook vooral grootmoe en Jaap haar van vader verteld hebben. Grootmoe, vaders eigen moeder, die sinds vaders dood bij hen inwoont. Grootmoe, die, nu al zes jaar lang, geduldig op het rustbed voor het raam ligt en maar breit, breit. . . .

Baudieneke probeert op haar zwart-gelakte klompjes met de gouden sterretjes te glijden. Maar dat lukt niet. De sneeuw is hier nog veel te rul.

Dan kijkt ze naar het brede water, dat zo vreemd-donker afsteekt tegen al het wit rondom.

Sneeuw, denkt ze. Sneeuw. . . .

En dan plotseling: Misschien komt er nu wel ijs ook. Ijs! . . . .
Zou dat even fijn wezen! . . . . Vrouw Pluister met haar stalletje bij ons op de hoek. En ik haar weer helpen. Net als verleden jaar. Enig! . . . . Kan ik lekker meteen weer wat verdienen voor moeder! . . . .

Bij die gedachte vergeet ze even, dat ze nog steeds buiten is. En dat ze nodig de dikke sneeuwballen, die het lopen zo moeilijk maken, weer 's onder haar klompen vandaan moet slaan. Ze maakt zomaar pardoes een lichtsprong. Maar 't volgend ogenblik ligt ze, ook zomaar pardoes, in de sneeuw te rollebollen. Ze heeft er zelf zo'n schik om, dat ze eerst van het lachen bijna niet weer overeind kan komen.

Maar eindelijk staat ze dan toch.

Ze slaat de sneeuw een beetje van haar kleren. Maar ze blijft er toch nog uitzien als een echt, klein kerstvrouwkje.

Dan denkt ze opeens weer aan 't ijs. En zomaar begint er dan een ijsliedje door haar hoofd te zingen:

Baanveger, baanveger, kom met je bezem.
Veeg nu een glanzende, gladde baan.
Alles wat schaatsen heeft komt vandaag rijden,
Alles wat benen heeft komt vandaag glijden.
Baanveger, baanveger, kom met je bezem,
Veeg nu een glanzende, gladde baan.

Ze neuriet het zachtjes voor zich heen.
Maar het refrein moet ze hardop zingen. En ze probeert er tegelijk schaatsbewegingen bij te maken.

Zie je Margootje wel, één, twee,
Zie je Catootje wel, één, twee,
En zie je Petertje, 't is nummer drie,
Rijden naar grootvaders pastorie.

En dan is ze meteen thuis. Bij het oude, wat scheef-gezakte,

wit-gekalkte huisje aan het eind van het pad, daar, waar de brede vaart een grote bocht maakt.

Hun huisje.

Het is maar heel klein.

Twee, niet eens brede, in zessen verdeelde ramen naast een groen-geschilderde voordeur, die niet al te best meer in de verf zit. Daar overheen een schuin dak.

Maar 't ziet er zo vriendelijk uit met z'n gedeeltelijk open-geschoven, helder-witte gordijntjes en de goed-verzorgde geraniums er tussen. En het staat daar zo gezellig achter een laag, houten hekje. En 't heeft rondom zo'n aardig tuintje. Een tuintje met een knoestige appelboom en een grote perelaar en een geweldige kastanje, die ieder voorjaar weer al z'n rode kaarsen aansteekt en het huisje aan de rechterkant tegen de gure oostenwind beschermt.

Grootmoe, voor het linker raam, lacht blij als ze Baudieneke het hekje open ziet duwen.

Baudieneke wuift een vrolijke groet naar haar.

Dan kijkt ze nog eens naar de blinkend witte wereld rondom. En ze denkt blij: Wij, wij wonen hier op het allermooiste plekje van het hele dorp.

II IN HET OUDE, WITTE HUISJE

B audieneke's wens wordt vervuld.

Het gaat werkelijk vriezen. En flink ook. De brede vaart, die langs Baudieneke's huisje loopt, ligt al helemaal dicht. Er zijn al heel wat mensen over gereden vandaag. Die hebben het maar gewaagd.

Maar morgen! . . . .

Morgen komen de baanvegers op het ijs.

Vrouw Pluister heeft het Baudieneke zelf verteld.

„Dan is 't officieel vertrouwd, m'n kind,“ heeft ze gezegd. Precies zo. Officieel vertrouwd.

„Want de burgemeester stelt de baanvegers aan. En die laat

natuurlijk eerst onderzoeken of 't ijs overal sterk genoeg is. En dan sla ik morgen m'n kraampje ook meteen op. Ja, bij jullie op de hoek. Net als verleden jaar. Dat is een best plekje. En jij mag me weer helpen, hoor."

Fijn! . . . Morgen! . . . Het treft, dat het dan net weer Woensdag is! . . .

Baudieneke is er maar stil wat over aan het dromen, terwijl ze zo echt knus gevieren bij de tafel zitten in het licht van de elektrische lamp, die er boven hangt.

Grootmoe's ruststoel hebben ze er zo dicht mogelijk naar toe gereden. Grootmoe breit. Natuurlijk. Dat doet grootmoe immers altijd. Maar grootmoe breit nu iets heel moois. Geen degelijke kousen of sokken of wanten of borstrokken. Maar een beeldig, zeegroen, wollen jurkje voor Anneke, het oudste dochtertje van de dokter.

Soms houdt grootmoe het even omhoog. Dan moet Baudieneke er telkens weer naar kijken. En dan lachen grootmoe en Baudieneke tegen elkaar, alsof ze willen zeggen: „Wat zal het die kleine schat snoezig staan bij haar donkere haar en bruine oogjes. En wat zal ze er trots op zijn."

Moeder zit ijverig te verstellen.

Jaap is aan 't figuurzagen. Een stel kaboutertjes, die in een veld vol bloemen staan, zaagt hij uit. 't Is heel moeilijk. Maar 't lukt zo goed. Daar kan Baudieneke haar ogen ook bijna niet afhouden.

Maar intussen heeft ze toch al netjes twee paar kousen gestopt. En moeder vindt dat zo flink, dat ze, als Baudieneke het derde paar pakt, zegt: „Nu mag je ophouden, hoor, Baudien! Ga nog maar fijn even in je bibliotheekboek lezen. Over een half uurtje moet je naar bed."

Baudieneke hoort het niet. Ze begint rustig het nieuwe paar na te kijken.

„Baudieneke," komt moeder dan nog eens.

Weer kijkt ze niet op.

Maar grootmoe wel.

Die schudt zorglijk haar hoofd en zegt zacht: „'t Is zeker

weer mis met haar oortjes. Ik had het vanmiddag wel een paar keer net zo met haar."

Moeder zucht.

„Ze moet ze dan morgen maar weer laten uitspuiten. 't Is anders nog niet zo heel lang geleden ook gebeurd."

Wat is dat toch een verdriet, denkt ze intussen. Dat ze dat nu toch na die mazelen van twee winters terug moest krijgen.

„Bau - die - ne - kel Je - mag - gaan - lezen!" toetert Jaap dan opeens zo luid en nadrukkelijk in Baudieneke's oor, dat ze er van opschrikt.

„Hè, Jacob," komt moeder dadelijk zacht-verwijtend.

„Ze hoort het immers anders niet."

Jaap zegt het een beetje verontwaardigd. Nu dacht hij moeder zo mooi te helpen en nu is 't weer niet goed. Van grote mensen begrijp je toch soms ook net niks. Hij gaat maar gauw weer verder met z'n kabouters.

„Ben je weer een beetje doof, meiske?" vraagt moeder dan vriendelijk. „Ik had al twee keer wat tegen je gezegd."

Nu Baudieneke zo naar moeder kijkt, verstaat ze moeder best.

„Ik weet het eigenlijk niet, moeder," zegt ze. „Vanmorgen op school was het trouwens ook weer even mis," bedenkt ze dan. „Meester zei, dat ik m'n oren maar 's weer even moest laten uitspuiten."

„Ja, dat zal wel het beste zijn," vindt moeder ook. „Morgen dadelijk maar. De dokter heeft juist spreekuur als je bij me komt. Het treft goed, dat het net Woensdag is morgen."

„Ja maar, ik moet vrouw Pluister morgen ook helpen," begint Baudieneke, die vindt, dat ze van die kostelijke middag eigenlijk geen tijd kan afnemen om bij de dokter te zitten.

Maar grootmoe valt haar in de rede.

„Dat kun je daarna immers dan veel beter. Stel je voor, dat je de mensen niet verstaat als ze je een kommetje chocolademelk bestellen. Of zo'n lekker Amsterdams korstje. Dat gaat toch zeker niet," grapt ze.

Baudieneke lacht.

„En als ik 's niet versta dat ze zeggen: „Laat het zo maar", als ze een stuiver te veel geven. Dat zou helemaal jammer zijn," gaat ze vrolijk op het grapje in.

Dan pakt ze haar boek. En even later zit ze met vuurrode wangen te smullen van het mooie verhaal.

Als dat op den duur maar goed komt, tobt moeder onder-tussen verder. 't Herhaalt zich steeds vaker. Als het kind toch 's helemaal doof zou worden!... Ik moet er niet aan denken.

Haar gezicht wordt steeds meer bezorgd.

Grootmoe kijkt af en toe 's tersluiks naar haar.

Het is, alsof ze hoort, wat haar schoondochter denkt. Ze kent Jan's vrouw zo goed. Ze heeft ook al zoveel moeten doormaken. En nu dit weer.

Maar toch schudt ze zacht haar lieve, oude hoofd.

En toch mag het zo niet, denkt ze. Nee, zo mag het niet.

En als de kinderen naar bed zijn en Baudieneke's moeder eindelijk ook

grootmoe's stoel weer naar haar plekje voor het raam gereden heeft en haar welterusten kust, pakt grootmoe opeens haar hand en zegt, bijna dringend: „Geen zorgen maken over dingen die er nog niet zijn en die misschien nooit komen ook, Sietske, m'n kind!”

En als Baudieneke's moeder dan niets zeggen kan, maar plots met haar hand langs haar ogen moet wrijven: „Ik begrijp het wel, kind. Ik begrijp het allemaal wel. Maar jij kent het immers ook, dat mooie versje:

— Een mens lijdt dikwijls 't meest
Door 't lijden dat hij vreest,
Doch dat nooit op zal dagen.
Zo heeft hij meer te dragen
Dan God te dragen geeft.

En Sietske:

Het leed dat is, drukt niet zo zwaar
Als vrees voor allerlei gevaar.
En komt het eens in huis,
Dan helpt God altijd weer
En geeft Hij kracht naar kruis.”

Haar stem beeft een beetje. Maar ze zegt het toch helemaal uit, het hele vers.

Baudieneke's moeder luistert stil.

„U hebt gelijk, moeder,” zegt ze eindelijk zacht. „Zo is het. Maar ik . . . . O, als ik u toch niet had!” . . . .

III BLIJ

Ziezo, nu ben je weer klaar, Baudieneke,” lacht de dokter, terwijl hij haar uitlaat. „Maar nu niet zo gauw weer terugkomen, hoor! Pas op! Dan krijgen we nog ruzie.”

„Nee, hoor, dokter,” belooft Baudieneke grif en zorgeloos.

„Dag, dokter.“

Ze wipt nog gauw even de keuken binnen.

„Moeder, ik kan alles weer horen!“ vertelt ze blij.

„Heerlijk, kind! En nu maar gauw naar huis, hè?“

„Ja, mam.“ Een kus en weg is Baudieneke.

„Zul je vanmiddag goed voorzichtig zijn op het ijs?“ roept moeder haar nog na.

„Ja, moeke.“

Dan glijdt ze de dorpsstraat in. De Hoofdstraat, die nog steeds zo feestelijk-wit ziet en net één heerlijk-lange glijbaan lijkt, nu de vastgetrapte sneeuw zo stevig bevroren is.

Door de kleine operatie bij de dokter is ze een beetje later dan anders. Er komen alweer allerlei mensen op straat.

Kinderen met sleetjes en kinderen met schaatsen, vrolijke ijsmutsen over de oren en dikke wanten aan de handen.

Mannen, die grote, zwaar-beladen sleden voortduwen.

Al glijdende geniet Baudieneke van alles. Niet het minst van de grote slee van de vrachtrijder, die door z'n paard getrokken wordt. Het dier heeft zo'n vrolijk toestel op z'n kop en belletjes aan z'n tuig.

Dat moet Baudieneke 's even goed zien.

Ze blijft er helemaal voor staan.

Hoor! . . . . Wat rinkelen die belletjes mooi! . . . .

Dan glijdt ze weer verder.

Ze is zo blij, die Baudieneke.

Blij, omdat ze niet in de wachtkamer bij de dokter op haar beurt heeft hoeven te wachten, maar fijn bij kleine Anneke en Flipje in de kamer mocht spelen, totdat hun vader zelf haar kwam halen.

Blij om de lekkere melk en de snoepjes, die mevrouw haar intussen toestopte.

Blij, omdat ze Zondag na de kerk de hele middag verder met die twee schatten mag komen spelen, omdat dokter en mevrouw dan uit moeten.

Blij, omdat het Woensdag is en er sneeuw is en ijs en ze vanmiddag vrouw Pluister mag helpen.

Blij, omdat ze nu alles weer horen kan ook.

Och, ze heeft zelf niet zo heel veel last van die doofheid af en toe. Maar 't is natuurlijk wel 's een beetje vervelend. En moeder wordt er altijd verdrietig van. Dat merkt ze elke keer weer best.

Als ze linksaf wil slaan, het nauwe straatje in, wordt er bij de bakker, die op de hoek woont, hevig tegen 't raam getikt. Baudieneke blijft staan, kijkt vragend naar Guurtje, haar klasgenootje, dat haar geklopt heeft.

„Ga je vanmiddag mee rijden?” roept die.

„Nee-ee,” schudt Baudieneke lachend.

Guurtje kijkt teleurgesteld.

„Waarom niet? Mag je niet? Of heb je geen schaatsen?”

Alleen op die laatste vraag geeft Baudieneke antwoord.

„Nee-ee,” lacht ze weer.

Ja, dan gaat het moeilijk. Dat begrijpt Guurtje ook wel.

„Mag je die van Jaap niet voor een keertje hebben?” waagt ze nog een poging.

„Jaap rijdt vanmiddag zelf. Hij krijgt ijsvrij van z'n baas. Daag!”

Baudieneke wil meteen verder gaan.

Maar Guurtje beduidt haar heftig, nog even te wachten.

Een ogenblik later komt ze naar buiten vliegen.

„Ik weet wat, Baudien!” zegt ze, blij om het mooie plannetje, dat ze daarnet zomaar opeens bedacht heeft. „Ik kom straks langs de vaart naar jullie toe en dan gaan we om beurten op de mijne.”

Baudieneke staat eventjes paf.

Dat is toch wel reusachtig van Guurtje, dat ze dat wil. . . .

Maar zij kan immers niet! . . . . Hoe moet ze dat nu toch tegen Guurt zeggen? . . . .

„Ja, maar Guurt,” begint ze.

„Wil je niet?” valt die haar dadelijk in de rede, teleurgesteld, omdat Baudieneke niet direct enthousiast op haar voorstel ingaat.

„Ja, ik wil wel,” komt Baudieneke dan haastig. „En ik vind

het reusachtig van je, dat je dit bedacht hebt! Maar ik kan niet. Ik heb beloofd dat ik vrouw Pluister zal helpen in haar kraampje."

„Wat heb je daar nu aan," vindt Guurtje verachtelijk. „Mag je zeker de hele middag kommetjes afwassen."

„Ja, ook. Maar ook wel 's chocola schenken en korstjes aangeven en zo."

Baudieneke is een beetje beduusd door de minachtende toon van Guurtje.

Is het dan werkelijk niet zo mooi als ze telkens gedacht heeft? . . .

Och ja, natuurlijk wel. Guurtje begrijpt het alleen maar niet. En vrolijk weer: „Ik vind het echt leuk, hoor!"

„Wat je maar leuk noemt," schampert Guurtje, nog steeds niet over haar teleurstelling heen.

Maar Baudieneke hoort het niet eens. Ze ziet Willy Groen aankomen. Die zit ook in hun klas.

„Kijk, Guurt!" wijst ze blij. „Daar heb je Wil. Ga met Wil mee. Die rijdt nog veel steviger dan ik ook."

Guurt's gezicht licht op.

Ja, Will . . . Die rijdt reusachtig! . . .

Ze draagt haar schaatsen saamgebonden over de arm.

„Ha, die Will!" roept Guurt. „Wacht even! Dan ga 'k met je mee!"

Gelukkig, dat is ook weer klaar, denkt Baudieneke, terwijl ze doorloopt.

Wacht, ze kan nu wel over 't ijs verder gaan.

Wat prachtig effen is het toch, denkt ze, terwijl ze zich voorzichtig van de kant laat glijden. En wat een mooie baan is er al geveegd! . . . En wat zijn er al veel mensen op het ijs! . . .

O, en ik geloof, dat ik het stalletje van vrouw Pluister al zie! . . . Een beetje naast de baan, om de rijders niet te hinderen, glijdt ze voort.

Och ja, denkt ze dan, wijs voor haar leeftijd. Over dat andere, dat het helpen van vrouw Pluister juist zo heel fijn maakt, kon ik immers met Guurtje niet praten . . . Dat zou ze toch niet

begrijpen. . . . Guurtje heeft een vader, die voor haar moeder en Guurt en al de andere kinderen daar werken kan. Bij hen moet moeder eigenlijk alles alleen verdienen. . . . Jaap brengt nu gelukkig ook alle weken wat thuis. Maar hij kost ook steeds meer aan schoenen en kleren, zegt moeder, nu hij zo aldoor bij de weg is in alle weer en wind. . . . En dan is het zo fijn als zij ook 's iets heeft! . . . Daarom helpt ze oude Boeyer ook altijd met kranten rondbrengen. Daar verdient ze geregeld wat mee. En ze doet vaak boodschappen voor de vrouw van de dokter. Daar krijgt ze dan ook dikwijls wat voor. . . . En vrouw Pluister geeft haar ook altijd wat voor 't helpen. . . . En de schaatsenrijders, die iets in het stalletje komen gebruiken! . . . . Zo vaak als die haar iets toestoppen! . . . .

Ze heeft gisteravond in bed al liggen rekenen. Als ze vanmiddag nu 's twee kwartjes verdient — en dat heb je op het ijs gauw — en dan morgen en overmorgen weer, misschien heeft moeder dan geld genoeg voor een paar nieuwe schoenen voor Jaap. Ze heeft moeder zelf tegen grootmoe horen zeggen, dat Jaap ze zo broodnodig heeft. En iets kopen, zonder dat ze er het geld voor heeft, dat doet moeder van z'n levensdagen niet. Nooit. . . .

Stel je voor, Jaap Zaterdag een paar nieuwe schoenen! . . . . Moeder blij en Jaap blij! . . . . En dat mee door haar eigen verdiende centjes! . . . . Zou dat even reuze wezen! . . . . Heel wat fijner dan een middag schaatsenrijden. . . . Daar geeft ze trouwens niet eens zo heel veel om. . . . Ze kan het helemaal niet best. . . . Met een ander samen dat gaat nog. Maar alleen! . . . . Niks gedaan, hoor!

Ondertussen is ze al dicht bij het stalletje van vrouw Pluister gekomen.

Haar ogen beginnen te schitteren als ze het ziet.

't Is al helemaal klaar. O, en er staan twee vlaggen op! . . . .

Enig! Rood-wit-blauw! Rood-wit-blauw!

En ziet ze dat goed?! . . . . Heeft vrouw Pluister er van binnen guirlandes in gehangen?! . . . . En een paar lampions?! . . . .

Ja, werkelijk. Rood-wit-blauwe guirlandes en oranje lampions. Zal me dat even gezellig worden straks?! . . . 't Is nog veel mooier dan verleden jaar.

IV „JE BENT EEN REUZE ZUS, BAUDIENE!“

Meer dan een week duurt de ijspret. Al die tijd mist de oude Boeyer z'n handig hulpje bij het kranten rondbrengen. Hij heeft het werkelijk aardig drukker nu. Want die kleine Baudieneke helpt 'm altijd zo ijverig en secuur. Maar dat mag niet hinderen, vindt hij. „Jij hebt verlof van mij zolang als er ijs is,“ heeft hij zelf lachend gezegd. „Ijsvacantie, begrijp je. En je loon gaat door.“ „Nee, nee, dat kan niet,“ heeft Baudieneke toen geprotesteerd. „Als ik niets voor u doe, kan ik ook niets bij u verdienen.“ „En van vrouw Pluister krijg ik nu wat,“ heeft ze er heel eerlijk op laten volgen. „Jouw loon gaat door en daarmee uit. Begrepen?“ heeft oude Boeyer toen nog 's gezegd. En Baudieneke? . . . Baudieneke heeft 'm opeens heel stijf bij z'n hand gepakt en met een kleur als vuur gefluisterd: „Weet u wat u bent? U . . . u bent een schat!“ En toen is ze hard weggehoud. Baudieneke heeft een reuze week. „Zo druk als van 't jaar is 't geloof ik nog nooit in m'n stalletje geweest,“ zegt vrouw Pluister iedere middag opnieuw. „Elke dag kook ik meer chocola en ook elke dag gaat het weer schoon op.“ En ze kijkt daarbij zo glunder en tevreden, dat Baudieneke er schik van heeft. Schoon op, denkt die terwijl ze ijverig kommetjes wast,

crème, witte en boerebonte. Ja, schoon op. Maar toch nooit zo schoon op, dat ik niet een keteltje vol mee naar huis krijg 's avonds. Dat is iedere dag al een feest op zichzelf. Thuis komen met dat keteltje vol warme chocolademelk.

Zij mag het uitschenken ook.

„'t Is eerlijk jouw tractatie,” lacht moeder dan.

O, 't is heerlijk, zo te mogen tracteren, vindt Baudieneke. Zo als ze er allemaal van smullen.

„'t Lijkt elke avond wel Sinterklaas,” zei Jaap eens. „Meid, als ik jou was, dronk ik lekker alles alleen op.”

Maar daar meent hij natuurlijk niets van.

Want zelf brengt hij trouw iedere Zaterdagavond een grote zak met kapotte biscuitjes van z'n baas mee naar huis en hij denkt er niet aan, er

ooĳ maar een stukje van voor zichzelf te houden.
Maar dat is nog maar alleen het chocoladefeest.
Iedere middag komt ze met geld thuis ook.
Vrouw Pluister geeft haar steevast wat. Maar de extraatjes
overtreffen dat bedrag nog steeds.
En Zaterdagmiddags! . . . .
Dan gebeurt er eenvoudig iets ongelofelijks.
Er komen een vreemde dame en een heer met twee meisjes
van Baudieneke's leeftijd de hoek om rijden, regelrecht naar
vrouw Pluister's kraampje toe.
Ze schaatsen met z'n vieren aan een stok.
Met onverholen bewondering kijkt Baudieneke naar hen.
't Is net een plaatje uit een heel mooi boek, denkt ze.
Alle vier dragen ze een bontmuts. De dame ook nog een
kort bontjasje. En de meisjes! . . . . Zulke beeldige, wollen
ijspakjes als die aanhebben! . . . . En op die pakjes dansen
lange, blonde krullen.
Nee, zoiets moois heeft ze werkelijk nog nooit gezien.
Baudieneke mag hen bedienen.
Dat treft ze.
Ze doet het handig en netjes.
Wat een aardige, vrolijke vader hebben die meisjes, denkt
ze intussen, als ze hoort, hoe gezellig die mijnheer met z'n
beide dochtertjes zit te praten. En wat heeft die dame een
echt lief gezicht.
Ze moet er telkens tersluiks naar kijken, als ze even later weer
kommetjes staat te wassen.
Beste klanten zijn het, denkt ze.
De meisjes drinken wel drie kommetjes chocola en bij alle
drie eten ze een Amsterdams korstje. En dan koopt hun vader
ook nog chocoladerepen voor onderweg.
Dat zijn me nog eens rijkaards, bewondert Baudieneke in
stilte, zonder ook maar een zweempje van jaloezie.
Maar dan schrikt ze.
Want opeens staat die mijnheer vlak voor haar en duwt haar
een reep in haar handen.

„Hier, meisje, voor jou ook één!" lacht hij gul.
 En nog voordat Baudieneke genoeg van haar verbouwereerdheid bekomen is om te kunnen bedanken, is hij al met een flinke vaart weggereden.
 „Zie nu maar dat jullie je vader te pakken krijgt," roept hij intussen plagend achterom naar z'n dochtertjes.
 Die haasten zich hem na.
 De moeder lacht.
 Maar ze gaat nog niet weg.
 Ze komt ook eerst naar Baudieneke toe en stopt haar iets in haar hand.
 „Omdat ik je zo'n flink meisje vind," zegt ze daarbij zacht. Baudieneke staat gewoon perplex.
 In haar hand glinstert een rijksdaalder, een echte, zilveren rijksdaalder! . . . .
 „Maar mevrouw," begint Baudieneke te hikkelen.
 „Stop 'm maar gauw weg, hoor! Hij is echt voor jou," zegt die vriendelijk. „Ben je er blij mee?"
 „Blij?!" vraagt Baudieneke. „O, mevrouw! 'k Geloof dat ik nog nooit in m'n leven zo blij geweest ben! Wat zal moeder daar wel van zeggen!"
 En dan, met schrik bedenkend dat ze nog niet eens bedankt heeft, met een vuurrode kleur van schaamte: „Dank u wel, mevrouw! Dank u wel! 't Is veel te veel!"
 Tevreden glimlachend rijdt de dame naar haar man en dochtertjes, die alweer bij elkaar zijn en nu midden op de vaart op haar staan te wachten.
 „Heb jij nog gauw stiekempjes in je alleentje een kommetje chocola gesnoept, moeder?" plaagt haar man.
 Maar ze gaat niet op zijn grapje in.
 „Ik moest dat kleine meiske even wat toestoppen," zegt ze zacht. „Dat kindje, met haar zacht, lief gezichtje en haar handig en ijverig helpen, interesseerde me buitengewoon. Ik dacht, dat het een dochtertje van die juffrouw uit het stalletje was. Maar toen ik er naar informeerde, vertelde die me, dat het helemaal geen familie van haar is. Kijk, ze woont in

dat kleine, witte huisje daarginds. Met haar moeder, een hulpbehoevende grootmoeder en een broertje, dat een paar jaar ouder is. Een vader heeft ze allang niet meer. Iedere middag helpt ze de juffrouw in het kraampje, om iets te verdienen. Zo'n stumperd. Wat een verschil met onze kinderen! En dan zo dankbaar en blij met een kleinigheid."

De vader en de beide meisjes luisteren stil en kijken onder-tussen dan 's naar het oude, witte huisje en dan weer naar het kleine hulpje in het stalletje.

En Ina, de jongste, die het medelijdende karakter van haar moeder heeft, vraagt direct spontaan: „Zullen we haar een pak met van alles en nog wat van ons speelgoed en onze boeken sturen, mams? Ze heeft vast niet veel om mee te spelen."

„Lieverd," zegt haar moeder, terwijl ze haar even over haar arm strijkt. „We zullen weleens zien, hoor!"

Dan rijden ze weg.

En 's avonds?! . . .

's Avonds legt Baudieneke haar kapitaal op tafel.

Centen, halve stuivers, stuivers, een enkel dubbeltje. En daarnaast, het allerlaatst, glanzend in het lamplicht, de blinkende rijksdaalder.

Haar oogjes schitteren.

Maar grootmoe, moeder en Jaap, ze zijn er alle drie even stil van.

„Kind," zegt moeder dan enkel. „Kind!"

Maar er klinkt zoveel dankbaarheid in dat ene woord, dat Baudieneke opeens opspringt en dat, waar ze aldoor aan gedacht, maar nog steeds niet over gesproken heeft, er zomaar uitflapt: „Moeder, nu kunt u misschien toch schoenen voor Jaap kopen, hè?"

Grootmoe krijgt de tranen in de ogen.

Dat die kleine meid daaraan gedacht heeft! . . .

Moeder moet even iets wegslikken.

En dan zegt ze spontaan — ach, moeder met haar vele zorgen is bijna nooit meer spontaan en daarom maakt het Bau-

dieneke zo dubbel-blij —: „Best, hoor! En een paar mooie ook. Dat zul je 's zien! En dan kopen we meteen voor jou een paar haarstrikken. Vanavond nog. Goed, grootmoe?”

„Natuurlijk, kind. Gaan jullie na de boterham maar fijn met je drieën op stap,” vindt die.

Jaap, de drukke Jaap, heeft al die tijd nog niets gezegd. Maar nu geeft hij Baudieneke met z'n stevige jongensknuist opeens zo'n beste klap op haar schouder, dat het haar bijna pijn doet. Maar dat laat ze natuurlijk niet merken. En hij zegt: „Je bent een reuze zus, Baudien! Daar, dat ben je!”

V ZORGEN

De dooi zet zo snel door, dat je na een paar dagen bijna niet meer geloven kunt, dat de vaart vrachten schaatserijders heeft gedragen. En dat het dorp en de hele wereld er zo sprookjesachtig mooi hebben uitgezien.

Baudieneke kan het maar moeilijk hebben, dat al het feestelijke nu zomaar opeens weer verdwenen is.

Daar komt nog bij, dat haar doofheid haar ook alweer begint te plagen.

Vanmorgen op school is het begonnen.

Meester scheen al een paar keer gezegd te hebben, dat zij verder moest lezen. Maar ze had het eerlijk niet gehoord. Plots voelde ze, dat de hele klas naar haar zag. En toen ze daarop verwonderd opkeek, had meester opeens heel luid en boos geroepen — o, zo vreeslijk luid, dat ze het allemaal maar al te goed verstond. . . .: „Je wilt me toch zeker niet wijs maken, dat je nu alweer doof bent! Je hebt die oren van je immers pas geleden nog laten uitspuiten! Je let natuurlijk niet op en weet je les niet!”

Toen meester zei: „die oren van je”, grinnikten een paar jongens. Ze zag het duidelijk.

„Ik hoorde het echt niet, meester,” heeft ze toen nog heel zacht gezegd. Maar toen heeft ze ook gelijk haar hoofd op

haar ellebogen op de bank gelegd en het uitgesnikt.

Daar schrok meester, die eigenlijk in z'n hart wel een goeierd is en het zo kwaad niet bedoelt als hij buldert, toch wel erg van.

Hij is naar haar toe gekomen en hij heeft z'n hand op haar hoofd gelegd — wel een beetje onhandig, maar toch o zo goed gemeend — en op een heel andere toon heeft hij gezegd: „Kind, dat spijt me. Zo heb ik het niet bedoeld. Je bent dus wel weer een beetje doof. Wat is dat verdrietig voor je!” Zie je, om zulke dingen moet je van die meester houden. Hij kan soms raar tegen je uitvaren, maar als hij ongelijk heeft, dan erkent hij dat ook dadelijk eerlijk, zomaar in de volle klas.

Het heeft Baudieneke ook wel getroost.

Maar toch. . . .

Nu ze hier zo alleen langs die donkere, brede, wilde vaart loopt in de schemer — ze heeft net de kranten met oude Boeyer rondgebracht — is ze helemaal niet blij. Ze lijkt niets op de vrolijke Baudieneke, die een paar weken geleden op ditzelfde weggetje zo leuk liep te zingen:

Zie je Margootje wel, één twee,
Zie je Catootje wel, één, twee,
En zie je Petertje, 't is nummer drie,
Rijden naar grootvaders pastorie.

Baudieneke heeft zorgen.

Ze durft het moeder bijna niet te vertellen, dat het nu alweer een beetje mis is. Moeder kan er helemaal niet tegen. Die wordt er zo verdrietig van.

En de dokter? . . . . De dokter heeft de laatste keer expres gezegd, dat ze nu niet zo gauw weer terug mocht komen. Hij maakte er een grapje van. Maar hij meende het wel. Dat weet ze best.

Een paar dagen weet Baudieneke haar toenemende doofheid voor haar moeder verborgen te houden. Dan gaat het niet

langer. Het wordt steeds erger. En op een middag staat ze toch opeens weer voor de dokter.

„Maar kind,” schrikt die. „Nu alweer?! Dat hadden we niet afgesproken, hoor!”

Hij staat even in gedachten.

Nee, denkt hij, dit is werkelijk veel te gauw. Dit mag ik niet doen.

En dan zegt hij vrolijk, als was er geen vuiltje aan de lucht: „Luister 's, jongedame! Je moet het nog maar 's een paar weekjes met deze oren proberen te stellen, hoor! En als ze dan nog zo vervelend zijn, mag je weer met ze hier komen. En dan zal ik 's zien of ik die brutale rakkers geen mores kan leren.”

Ja, de dokter kan nu wel leuke grapjes maken, maar ze hebben deze keer helemaal geen vat op Baudieneke.

Erg teleurgesteld loopt ze even later op straat.

Hoe moet dat nu toch, tobt ze, zo klein als ze is. Als de dokter me nu ook al niet meer helpt. . . .

Dan flitst er voor 't eerst een gedachte door haar hoofd, die haar zo bang maakt, dat ze 'm ogenblikkelijk weer ver weg probeert te duwen.

Als het nu 's steeds erger werd! . . . Als ik 's helemaal stokdoof werd! . . . Als ik nu 's nooit meer iets zou kunnen horen! . . . O, nee, nee! Dat niet! Dat niet! Daar niet aan denken! Weg! Weg. . . .

Maar wanneer is dit alles toch begonnen? . . . Vroeger had ze nooit last van doofheid.

Och ja, ze weet het immers wel. Twee jaar terug, na die mazelen. Toen heeft ze een keer een oorpijn gehad! Nee, verschrikkelijk! Ze wist zich gewoon geen raad meer. Moeder heeft toen olie in haar oor gedruppeld en een warme doek om haar hoofd gedaan. Zo is ze toen ten slotte in slaap geraakt. De volgende morgen was de pijn over. Maar er zat bloed en etter aan de doek. Moeder is toen nog met haar naar de dokter gegaan ook. Maar die zei, dat hij er geen kwaad in zag. Toch is ze na die tijd af en toe doof geweest.

O, eerst lang niet zo dikwijls als de laatste tijd. Maar toen is het toch begonnen.

Als ze thuiskomt en vertelt, dat de dokter haar niet heeft willen helpen, is moeder als 't kan nog teleurgestelder dan zijzelf.

Moeder probeert het voor haar wel zo goed mogelijk te verbergen, maar Baudieneke merkt het toch best.

Zo tobben ze nog een paar weken voort.

Maar dan gaat het niet langer.

Alleen als er heel luid tegen haar geroepen wordt, verstaat Baudieneke nog iets. Anders is ze totaal niet meer te bereiken.

Deze keer gaat moeder zelf met haar mee naar de dokter.

„U moet haar helpen, dokter!” zegt ze dringend. „Het kan zo niet meer!”

En de dokter spuit weer Baudieneke's oortjes uit. Maar het helpt niets.

„Ik was er al bang voor, juffrouw Van Ginkel,” zegt hij eerlijk.

„En ik durf er ook niets meer aan te doen nu. Er zit een klein gaatje in haar trommelvliezen en als dat groter wordt, hoort ze nooit meer iets. U moet nu maar zo gauw mogelijk met haar naar een specialist gaan. Ik zal u een briefje voor hem meegeven. Ga maar naar Dr De Windt. Dan bent u direct bij een heel beste.”

Stil heeft Baudieneke's moeder alles aangehoord.

„Ja, dokter. Goed, dokter,” komt ze dan werktuiglijk.

Ze is totaal verslagen.

De dokter heeft zo met haar te doen.

„Moedig proberen te blijven, juffrouw Van Ginkel,” zegt hij, terwijl hij haar het briefje geeft. „Denk aan uw kind.”

Ja, denk aan je kind.

„Denk aan je kinderen, Sietske!”

Dat zegt grootmoe, als moeder met Baudieneke thuiskomt en haar alles vertelt en grootmoe moeders in-verdrietig en verslagen gezicht ziet.

„'t Is moeilijk, m'n kind, heel moeilijk! Maar er gebeurt niets bij geval. Dat mag jij toch ook geloven? En we weten, dat degenen die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede. Alle dingen, hoor je. De moeilijke ook.”

VI NAAR DE SPECIALIST

Drie dagen later — och, ze was het liefst de volgende dag dadelijk gegaan, maar dat ging onmogelijk, omdat in de krant stond, dat Dr De Windt Vrijdag pas weer spreekuur had — gaat moeder met Baudieneke naar de stad. Met de autobus.

Dat gebeurt maar zo'n heel enkel keertje, dat moeder en zij samen met de bus naar de stad reizen, dat al die keertjes nog kleine feesten voor Baudieneke geweest zijn.

En hoewel het nu om zo'n verdrietige reden is dat ze gaan, kan Baudieneke er niets aan doen, ze krijgt toch weer een beetje een feestelijk gevoel. En met een blij gezicht wijst ze moeder nu op dit en dan weer op wat anders.

Moeder begrijpt maar niet, dat Baudieneke zo zijn kan.

In deze drie dagen is alles nog zoveel erger geworden.

Baudieneke is nu gewoon stokdoof.

Daar moet je zeker kind voor zijn, denkt moeder. Wat is dat eigenlijk nog een zegen.

En ze probeert haar eigen zorgen opzij te zetten en wat meer belangstelling voor haar dochtertje te tonen.

„Moeder,” zegt Baudieneke opeens hoopvol. „'t Kan toch best zijn, dat deze dokter me wel helpen kan. En dat ik weer helemaal beter word. Zulke specialisten zijn immers zo verschrikkelijk knap!”

Moeder knikt.

„Ja, hoor!”

't Is net of moeder zelf opeens ook weer meer hoop heeft.

Intussen is grootmoe alleen thuis.

Natuurlijk.

Grootmoe kan niet meegaan, hoe graag ze het deze keer ook gewild had om haar schoondochter te steunen.

Nee, grootmoe moet thuisblijven. Grootmoe kan niets doen. Niets?!. . . .

Kan grootmoe niets doen voor die twee, die daar samen in de grijze autobus naar de stad rijden? . . . .

Gelukkig dat grootmoe het beter weet.

Ze vouwt haar oude, rimpelige handen en ze doet het allerbeste wat de ene mens voor de andere doen kan.

Ze bidt.

Zou het daarvan komen, dat Baudieneke nu toch opeens een feestelijk gevoel heeft? . . . . En dat ze met haar hoopvolle gedachten moeder zelfs een beetje weet op te monteren?....

God weet het.

Bij de specialist is het druk. En het duurt lang voordat Baudieneke aan de beurt komt. Maar eindelijk staat ze toch met haar moeder bij de dokter in de spreekkamer.

Moeder geeft dadelijk de brief van dokter Dubiez aan Dr De Windt.

En terwijl de specialist hem leest, blijft ze hem onafgebroken aankijken.

Ze weet dat het niet beleefd is. Maar ze kan het niet laten. Ze wil de indruk, die de inhoud van de brief op Dr De Windt maakt, van z'n gezicht proberen te lezen.

Maar het gezicht van de specialist verraadt niets.

Hij gaat rustig tegenover moeder Van Ginkel en Baudieneke zitten en begint te vragen.

Of doofheid een familiekwaal is. Of Baudieneke's verstand goed is. O, en nog veel, veel meer.

Moeder antwoordt zo goed mogelijk op alles.

En dan komt Baudieneke aan de beurt.

Er volgen benauwde ogenblikken.

De dokter begint met pennen te werken. In haar neus. In haar oren.

Ten slotte moet moeder Baudieneke's hoofd vasthouden en wordt dat met een soort pompje doorgeblazen. Moeder kan het bijna niet doen. 't is net of er iets in het kind d'r hoofd beweegt. En die kleine Baudien huilt, huilt! . . . Eindelijk houdt de dokter op. „Kom nog maar 's terug,” zegt hij, als ze op het punt staan te vertrekken. Maar als ze even later buiten zijn, is het eerste wat Baudieneke snikt: „Ik wil nooit, nooit weer naar die verschrikkelijke dokter toe! Het helpt toch niets! Niets! Ik ben nog precies even doof!” En ze schreit maar. Ze schreit maar. Moeder streelt zacht het kleine handje, dat op haar arm ligt. Ze heeft grote moeite om zelf niet mee te gaan huilen. Maar ze weet zich te beheersen.

Baudieneke moet wat afleiding hebben, denkt ze. Ik zal nog maar even met haar naar dat grote warenhuis in de Steenstraat gaan. Dat vindt ze altijd zo'n feest. En misschien kan ik daar in de speelgoedafdeling een kleinigheidje voor haar kopen. Dat moet er ook nog maar af. 't Is toch al een dure dag vandaag met die buskosten. Maar 't kind moet al zoveel missen.

Het is misschien tien minuten lopen van de specialist naar het warenhuis.

Maar voordat ze daar aan toe zijn, gebeurt er iets.

Baudieneke blijft plotseling staan en terwijl ze naar de bewolkte lucht kijkt, hakkelt ze: „Moeder. . . . Een vlieg-machine. . . . Ik hoor 'ml!'”

Moeder is natuurlijk ook blijven staan.

Ze was zo in haar eigen gedachten verdiept, dat ze er helemaal geen erg in gehad heeft. Maar nu ze er op let, hoort ze het ook. Duidelijk. Er ronkt werkelijk een vliegtuig boven de stad.

Even zoeken ze de lucht af, om er zich helemaal van te overtuigen, dat ze zich niet vergissen. Maar ze kunnen het niet ontdekken.

Dan sterft het geluid weg.

„Dat jij dat hoorde, Baudieneke,” zegt moeder dan ontroerd.

„Ja, moeder! Hoor, daar is het weer!” Baudieneke kijkt zo blij. Ze verstaat moeder ook opeens heel gewoon weer.

Ja, daar komt het werkelijk weer terug. Het schijnt boven de stad te cirkelen. En nu zien ze het ook.

Het warenhuis wordt vergeten.

Terug gaan ze samen. Regelrecht naar Dr De Windt.

En even later staat Baudieneke voor dezelfde dokter, naar wie ze nooit en nooit weer toe wilde.

En met een stralend gezichtje vertelt ze: „Dokter, ik hoor alles weer!”

„Heerlijk, kind, heerlijk!” zegt de specialist vriendelijk.

„Maar nu moet je je niet dadelijk al te blij maken. Die doofheid kan nog wel 's weer terugkomen.”

„O, maar dan kom ik weer bij u,“ vindt Baudieneke, opeens dapper.

„Dat is goed, hoor! Dat moet je dan maar doen.“

Blij glimlachend staat moeder er bij.

Ze is in geen dagen zo gelukkig geweest.

VII HELEMAAL DOOF

A nderhalve week gaat het goed.

Moeder fleurt zichtbaar op.

En Baudieneke zelf?

O, die is weer vrolijk als een bij.

Maar daarna is het plotseling weer helemaal mis.

Wat is dat een teleurstelling.

Grootmoe raadt moeder aan, nog 's met Baudieneke naar Dr De Windt te gaan.

Moeder voelt ook wel, dat dat het beste is. Maar ze ziet er zo tegen op! Als die dokter weer zo met die kleine meid aan 't opereren gaat! Ze moet er niet aan denken!

Ten slotte is het Baudieneke zelf, die doorzet.

„Laten we toch maar gaan, moeder,“ stelt ze dapper voor.

„Ik vind het wel vreeslijk eng, hoor, als ik aan die pennen en dat pompje denk! Maar misschien gebruikt de dokter die deze keer wel niet eens. En als ik dan toch weer alles horen kan, hè?“

Ze gaan voor de tweede keer samen met de bus naar de stad.

En ook voor de tweede keer — Baudieneke had nog wel zo gehoopt, dat het niet hoefde — werkt de specialist met z'n pennen en z'n pompje.

Maar nu helpt het niet. Helemaal niet.

Totaal verslagen komen ze 's avonds thuis.

Wat nu? . . .

Er volgen moeilijke weken.

Weken, nog moeilijker voor moeder dan voor Baudieneke.

Want moeder moet dit leren overgeven. Moeder moet leren

begrijpen, dat zijzelf nu niets meer doen kan dan bidden.
En dat kan ze niet.

Ze informeert links en rechts naar dergelijke gevallen. Ze laat er haar naaiwerk dikwijls voor in de steek. En ze gaat middeltjes, die haar aangeraden worden, proberen.

Eerst een soort druppels.

„Het kan toch zijn, dat de Here dit eenvoudige middel zegenen wil,” zegt ze, als verontschuldigend, tegen grootmoe, die haar soms met diepe deernis aankijkt.

„Ja zeker, kind, dat kan,” antwoordt die rustig. „Het moet ten slotte allemaal van de zegen des Heren komen. Al zijn de middelen ook nog zo best en goed, als de Here ze niet zegent, helpen ze niets.”

De druppels lijken werkelijk gezegend te worden. Na een dag of veertien begint Baudieneke weer wat te horen.

„Zie je nu well” juicht moeder bijna. „Toch maar goed dat ik ze gehaald heb.”

Maar ook deze vreugde duurt niet lang. Na een poosje is Baudieneke weer even doof als tevoren.

Dan moeten er kruiden komen. Kruiden van een zogenaamde wonderdokter uit de buurt.

't Gaat daarmee net als met de druppels. Een kleine verbetering. Daarna een nieuwe teleurstelling.

Maar er zijn nog andere kruiden aangeraden ook. Misschien helpen die beter.

Moeder, die vroeger ieder dubbeltje minstens drie keer omkeerde voordat ze het uitgaf en die dat eigenlijk zo nodig nog moest doen, moeder laat ze subiet komen. Moeder prakkizeert niet meer over geld.

En Baudieneke? . . . .

Baudieneke laat maar met zich doen.

Na de eerste, heel moeilijke weken, vindt ze, dat ze het eigenlijk zo slecht nog niet heeft. Alle mensen zijn even aardig voor haar. Dan krijgt ze dit toegestopt en dan weer dat. Op school mag ze in mooie boeken lezen als meester vertelt. Bijbelse Geschiedenis, Aardrijkskunde, Vaderlandse Geschie-

denis, planten en dieren, ze leert er zo misschien nog meer van dan de andere kinderen. Ze had nooit kunnen denken, dat meester daar zulke prachtige boeken over had. En een fijne platen als er soms in staan!

Van de meisjesclub heeft ze af willen gaan. Maar de juffrouw van de club is expres bij hen thuis gekomen en heeft gezegd, dat dat niet moest. Ze moest blijven komen. De juffrouw zou er wel iets op verzinnen, zodat het toch nog prettig voor haar bleef. Nu handwerkt zij, terwijl het opstel voorgelezen wordt en ze leest dan ook de voordracht, die één van de meisjes later doet. En als de voordracht opgezegd wordt, leest zij intussen het opstel. Zingen kan ze gewoon meedoen. Ze kijkt dan maar goed naar de mond van Tini de Geus. Die spreekt de woorden zo duidelijk uit. 't Is natuurlijk wel gek, dat ze er helemaal niets van hoort. Maar och, daar is ze al een beetje aan gewend nu. En als de anderen dan gaan handwerken, mag zij voorlezen. Dat vindt ze nog het allerleukst bedacht van de juffrouw. Die deed het anders zelf. Zo hoort ze er toch nog echt helemaal bij.

Kranten rondbrengen met oude Boeyer kan ze evengoed nog wel. Boodschappen doen voor mevrouw Dubiez ook. En vrouw Pluister in het stalletje helpen? . . . Och, het duurt nog tijden voordat er weer 's ijs kan komen. En wie weet, misschien kan zij tegen die tijd wel weer gewoon horen.

Want ze kan zich nog steeds niet voorstellen, dat ze nu altijd doof zou moeten blijven. Al kunnen de dokters het niet, de Here kan haar toch nog best weer beter maken. Dat zegt grootmoeder ook. De Here kan alles. En als Hij het wil, gebeurt het ook.

„We mogen er elke dag om vragen, hoor, kind,“ heeft grootmoe gezegd. „Als we er maar bij bidden „Uw wil geschiede“. Want wij weten ten slotte zelf niet wat het beste is.“

Baudieneke heeft dat alles goed begrepen.

En trouw iedere avond, als ze geknield ligt voor de grote bedstee in de kamer en haar avondgebedje opzegt, vraagt ze ook om weer beter te mogen worden.

't Is intussen lente geworden.

En 't is net of Baudieneke, die toch altijd al zoveel van bloemen en planten en dieren gehouden heeft, er nu nog meer van geniet dan anders.

In Februari ontdekt ze al de eerste sneeuwkllokjes in hun eigen bleekje. Ze plukt er voorzichtig een paar van voor grootmoe.

„Want u moet goed zien, hoe mooi ze zijn, grootmoe,” zegt ze, terwijl ze ze losjes in een klein vaasje schikt en vlak bij grootmoe neerzet. „Ik geloof, grootmoe, dat ik sneeuwkllokjes de allermooiste bloemen vind, die er zijn.”

Grootmoe vindt ze ook prachtig. Samen bewonderen ze ze en samen hebben ze een heel gesprek over bloemen.

Want dat is zo prettig, als grootmoe langzaam en duidelijk spreekt, ziet Baudieneke alles wat ze zegt.

Dat is met moeder trouwens ook zo. Met Jaap gaat het moeilijker.

Een poosje later bloeien de crocusjes. Wit en geel en paars en lila. In de tuin van de dominee zijn ze het allermooist, volgens Baudieneke. Ze gaat er iedere dag expres even kijken. Het ribesboompje daar loopt ook al helemaal uit.

En dan komen in Maart de hyacinten en de narcissen en de tulpen. En een speenkruid als er dan al bloeit! Het is gewoon een feest om buiten te lopen, vindt Baudieneke. En ze heeft diep medelijden met grootmoe, die daar ook zo van zou kunnen genieten en die niet één enkel keertje zelfs met haar mee kan gaan. Die altijd, altijd maar liggen moet. En toch klaagt grootmoe nooit, nooit.

Baudieneke moet daar heel veel over denken, als ze zo alleen buiten loopt. Zo klein als ze is, begint ze iets te begrijpen, van wat kruisdragen betekent. En steeds meer wordt grootmoe haar tot een prachtig voorbeeld.

VIII LENTEKONINGINNETJE

Half April is het Pasen van 't jaar en dus ook Paasvacantie. Een paasvacantie met alle dagen mooi weer. Baudieneke geniet er reusachtig van.

En eens heeft ze een heel heerlijke morgen.

Dat komt zo.

Een flink eindje aan de overkant van de vaart, maar toch zo, dat zij hem nog aardig goed kunnen zien, staat een oude boerderij. Een boerderij met hoge bomen er omheen. In het zonlicht zie je nu het warm-rode dak van de grote schuur en van het kleinere woonhuis zo mooi tussen het prille groen van de uitlopende bomen door kleuren.

Maar wat Baudieneke's grootste belangstelling heeft daar bij die boerderij, is het ooievaarsnest. Het grote wiel op de schuin-gezette, hoge palen.

Grootmoe en zij menen beslist dat ze er Paasmaandag een

ooievaar op gezien hebben. Maar Jaap beweert even stellig dat het niet zo is.

En nu gaat Baudieneke op een morgen er al vroeg op af om te kijken wie er nu eigenlijk gelijk heeft.

't Is een hele wandeling, maar dat vindt ze juist prettig. Er is onderweg zo heerlijk veel te zien! . . .

Eerst moet ze hun eigen weggetje af naar het dorp toe. En zo naar de overkant van de vaart.

Maar als ze daar is, neemt ze niet de grote weg, die vlak langs het water loopt en vrij druk is, door het verkeer naar

de stad. Maar een smal landweggetje, dat tussen de weilanden doorkronkelt.

Ze maakt zo wel een omweg, maar dat hindert niet.

Ze loopt langzaam. Ze heeft immers alle tijd.

Een klein, tevreden meisje in de lentezonneschijn.

Af en toe blijft ze 's even staan, om op haar gemak rond te kijken. Soms plukt ze wat boterbloemen en leunt over een hek en probeert de lammetjes er mee te lokken.

— Lammetje, lammetje, lammetje,
Kom er 's over het dammetje.
Kom er 's lopen naar m'n hekje,
Doe er 's open dan je bekje.
Lammetje kom, lammetje kom,
Eet er 's van m'n boterblom,

zingt ze dan intussen zachtjes.

't Is een versje, dat grootmoe haar al geleerd heeft, voordat ze naar school ging. Maar altijd als ze lammetjes ziet, komt het vanzelf weer in haar hoofd zingen.

Als ze al vrij dicht bij de boerderij is, ziet ze, tussen allerlei jong vee, opeens een zwart schaap met twee pikzwarte lammetjes.

„Och,“ zegt ze zomaar hardop, „wat is dat grappig! Net of ze ondeugend zijn geweest en stiekempjes door de schoorsteen zijn gekropen. Zulke rakkers! 't Lijkt precies of ze onder het roet zitten.“

Zo komt ze bij de boerderij.

Wat ligt die daar vredig onder de teer-blauwe voorjaarslucht. Dichtbij grazen de koeien, de zwart-bonten. Een paar mooi-bruine paarden staan samen te dromen in de zachte lentedag. Ze loopt om de boerderij heen en blijft verrast staan als ze aan de zijkant komt. De vruchtbomen bloeien daar al. En er onder spelen een paar jonge kalfjes.

Wat mooi! Wat is alles toch mooi denkt Baudieneke blij. Ze raakt er maar niet op uitgekeken.

Maar dan moet ze naar het ooievaarsnest. Daarvoor is ze immers eigenlijk gekomen.

Ze is nu toch wel erg benieuwd, wie er gelijk heeft. Jaap of grootmoe en zijzelf.

't Nest ligt aan de andere kant van de boerderij. Als ze het goed wil zien, moet ze het erf op gaan.

Zou ze dat durven?! . . . .

Och, welja. Ze doet immers helemaal geen kwaad.

Ze ziet trouwens ook niemand, aan wie ze het vragen kan. En een waakhond schijnt er niet te zijn. Anders had die natuurlijk allang aangeslagen en was er wel iemand komen opdagen.

Zo loopt ze het erf op. Achter de schuur langs. En dan opeens staat ze vlak bij 't nest.

Ze krijgt een kleur van verrassing.

Want heel duidelijk ziet ze er een ooievaar bovenop staan. Op één poot.

Precies zo zie je het wel 's op een plaatje, denkt Baudieneke. En een andere wickt net weg. Twee. Een paar dus. Een ooievaarspaar. Wat enig!

Baudieneke wacht een heel tijdje. Ze hoopt dat de weggevlogen uiver gauw terug zal komen. Maar dat gebeurt niet.

En eindelijk moet ze toch 's weer naar huis terug.

Een paar keer kijkt ze nog om naar de oude boerderij. Dan geniet ze weer alleen van de weilanden en de bloemen en de lammetjes en al het jonge vee.

In de verte ziet ze jongens met polstokken. Die zijn natuurlijk aan 't slootje-springen.

Opeens klimt ze bovenop een hek.

Ze voelt zich zo heel blij en dankbaar!

En terwijl ze daar zo rustig zit, denkt ze uit, wat al vaker vaag door haar heen is gegaan, dat ze er blij om is, dat ze doof is geworden en niet blind.

Dat, dat zou ik pas echt verschrikkelijk vinden, weet ze. Als

ik niets meer zien kon! . . . . Dit alles ook niet! . . . . O ja, dat zou veel en veel erger zijn! . . . .

In het dorp ziet ze, dat het vroeger is dan ze meende.

Fijn, nu hoeft ze zich helemaal niet te haasten.

„Als je tegen etenstijd maar thuis bent,“ heeft moeder gezegd.

Langs het weggetje, dat naar huis loopt, staan verscheiden geitjes.

Iedere morgen worden die daar gebracht. Elke avond weer weggehaald.

't Zijn allemaal vriendjes van Baudieneke.

Bij ieder op z'n beurt blijft ze even staan. Ze strijkt ze over de rug en praat even tegen hen.

Maar het langdurigst bezoek krijgen de „tweelingen“.

Zo noemt ze de twee heel jonge geitjes, die pas een week geleden voor 't eerst naar 't weggetje zijn gebracht. Dat zijn haar lievelingen.

Snoezig vindt ze ze. En ze kunnen zulke malle sprongen maken. Je kunt er aldoor wel naar kijken.

Opeens lacht Baudieneke. Ze heeft iets leuks bedacht. Ze zal die grappige, kleine geitjes 's mooi gaan maken.

Vlug gaat ze madeliefjes plukken. In een ogenblikje heeft ze er een hele massa met mooie, lange stelen. Er staan er hier zoveel.

Dan gaat ze zitten, dicht bij de „tweelingen“. Maar toch ver genoeg uit hun buurt, om haar mooie bloemetjes veilig voor hen te weten. Want ze komen natuurlijk nieuwsgierig zo dicht mogelijk naar haar toegesprongen!

En dan begint ze een kransje te vlechten.

Lekker gaat het, met die lange stelen, denkt ze.

Al gauw heeft ze er één klaar.

Ze wil 'm één van de geitjes op z'n kopje zetten. Maar dat lukt haar niet.

Dat is jammer.

Even staat ze te kijken.

't Geeft niet, denkt ze dan. Ik houd 'm zelf. En ik maak voor

die geitjes een ketting. Dat zal beter gaan.

Even later zit ze weer op haar plekje, het madelievenkransje op haar blonde hoofd. Zo'n klein lentekoninginnetje.

Ijverig werkt ze nu aan de kettingen. Ze maakt er dadelijk maar drie. Ook één voor zichzelf.

't Kost wel even moeite, maar die weet ze de geitjes toch om te krijgen.

„Prachtig zijn jullie, hoor!” lacht ze dan. „Maar nu ga 'k mezelf nog mooier maken.”

Ze plukt nog meer bloemen. En een poosje later draagt ze ook twee madelievenarmbanden en een ringetje van madeliefjes.

Zo komt ze thuis.

Haar gezichtje straalt.

„Wat ben jij mooi!” bewondert grootmoe. „Je lijkt wel een madelievenprinses.”

Baudieneke glundert.

„Ik ben de lentekoningin, grootmoe!” lacht ze.

Ze gaat nu naast grootmoe's ruststoel zitten.

„O, grootmoe, ik heb de „tweelingen”, u weet wel, die leuke, kleine geitjes, waar ik u van verteld heb, ook versierd. Een krans wilden ze niet op hun kopje hebben, maar een ketting om, dat ging. 't Stond zo grappig! En grootmoe, wij hadden gelijk, hoor! Er zijn twee ooievaars op het nest. Een paartje. Enig, hè?”

Zo ratelt ze maar door.

Moeder moet zich omkeren.

Zo'n lief, mooi, blij kind, denkt ze. En die doof.

Ze kan het niet langer aanzien.

's Avonds, als de kinderen naar bed zijn, moet ze er met grootmoe over praten.

„Ik kan het niet hebben, grootmoe,” klaagt ze. „Ik kan niet! En weet u wat het kind zelf tegen me zei vanmiddag? . . .

„Moeder,” zei ze, — o, ik werd er koud van — „moeder, toen ik vanmorgen door de weilanden liep en alles zo mooi

vond, toen was ik opeens zo blij, dat ik doof geworden ben en niet blind." Nu vraag ik u toch! Hoe kan zoiets? . . . Hoe is het mogelijk? . . ."

„Dat is genade, Sietske," zegt grootmoe dan rustig. „Enkel genade, kind. Wees er maar heel dankbaar voor."

IX VAN ZIEKTE EN STRIID

Op een Woensdag in 't laatst van Mei praat moeder Van Ginkel nog 's met dokter Dubiez over Baudieneke. Ze wil de gelegenheid nog waarnemen. Het dienstmeisje van mevrouw Dubiez is eindelijk beter en daarom werkt zij hier vandaag voor 't laatst.

„Zou ik toch nog 's een keertje met haar naar Dr De Windt gaan, dokter?" vraagt ze bescheiden. „Ze hoort nu al zolang helemaal niets meer."

De dokter kijkt ernstig.

„Ja, het is erg droevig," komt hij dan. „U kunt het natuurlijk doen. Maar ik raad het u niet aan. Het is hard om te zeggen, maar ik geloof niet, dat het iets geven zal. Ze is nog jong en haar verstand is goed. Ze zal zich best leren aanpassen."

Maar moeder Van Ginkel gaat toch.

„Ik wil me later niet zelf hoeven te verwijten, dat ik er niet alles aan gedaan heb," zegt ze tegen grootmoe.

Dr De Windt begrijpt het best.

„Het is een heel ernstig geval en veel hoop kan ik u niet geven," zegt hij eerlijk. „Maar ze is nog zo jong. Laten we er maar alles aan doen wat in ons vermogen is. Het lijkt me het beste, dat u — laat 's kijken, het is vandaag Vrijdag — laten we zeggen Maandag dadelijk maar met haar in 't ziekenhuis komt. Dan zullen we haar amandelen knippen. En dan kan ze later nog een keertje terugkomen voor haar neus. Om negen uur, kunt u dan hier zijn?"

„Jawel, dokter."

Moeder zegt het een beetje stil. Hier ziet ze toch wel erg tegen op. En dan zo gauw al. Maar dat is misschien juist het beste.

„Dat is dan dus afgesproken, juffrouw Van Ginkel. En u denkt er wel aan, dat ze van tevoren niets eet, hè?”

„Ja, dokter.”

Even later staan ze weer op straat.

Baudieneke, die het gesprek niet heeft kunnen volgen, begrijpt niet, dat de dokter haar zomaar heeft laten gaan, zonder iets aan haar te doen.

„Kan Dr De Windt er helemaal niets meer aan doen, moeder?” vraagt ze.

„Jawel, kind.”

En dan moet moeder Baudieneke wel vertellen, dat ze Maandag naar 't ziekenhuis gaat.

„O nee, moeder,” schrikt Baudieneke, als ze dat hoort. „Nee, moeder, dat niet! Niet naar 't ziekenhuis! Dat hoeft niet, hè moeder?”

Moeder geeft geen antwoord. Ze weet ook niet wat ze antwoorden moet. Ze drukt alleen maar Baudieneke's arm stijver tegen zich aan.

Arm, klein ding, denkt ze intussen.

Zo lopen ze een poosje stil naast elkaar.

„Maar als ik naar 't ziekenhuis ga, word ik dan weer beter?” komt Baudieneke dan opeens.

Weer zo'n moeilijke vraag.

Kon moeder nu maar zeggen: „Ja, kindje, dan word je weer helemaal beter.” Wat zou dat heerlijk zijn. Maar dat gaat niet.

Dat mag niet.

Ze aarzelt even.

„Dat weet moeder niet, Baudieneke,” zegt ze dan eerlijk.

„Maar ik zou er toch maar naar toe gaan, hè kindje? Anders zeg je later misschien: had ik het toch maar gedaan.”

Baudieneke wordt nu heel stil.

Zelfs in de autobus zegt ze niets.

Moeder probeert ook maar niet haar aan 't praten te krijgen.

Ze begrijpt best, dat Baudieneke iets heel moeilijks met zichzelf moet uitvechten.

Maar opeens, als ze al heel dicht bij hun oude, witte huisje

zijn, komt Baudieneke kalm: „'t Is goed, hoor, moeder. Ik zal Maandag wel gaan.”

Moeder knikt haar 's extra hartelijk toe.

„Ik wist het wel,” zegt ze dan. „Je bent mijn eigen lieve, dappere meiske.”

Van Maandag tot Vrijdag moet Baudieneke in 't ziekenhuis blijven.

Grootmoe vindt het toch zo stil in huis zonder haar gezellig kleindochtertje.

En moeder? . . .

Moeder leeft al die dagen in een spanning, die bijna niet te dragen is.

Zou Baudieneke straks weer kunnen horen? Of zou alles voor niets zijn geweest? . . . Die twee vragen jagen maar door haar hoofd. Voor een andere gedachte is er nauwelijks plaats.

's Maandagsavonds mag ze even bij haar dochtertje kijken. Maar dan is Baudieneke koortsig en suf en reageert nergens op.

Woensdagmiddag weer.

Dan voelt de kleine patiënt zich weer aardig beter en wil erg graag mee naar huis. Maar horen doet ze nog niets.

't Komt misschien nog wel, probeert moeder zichzelf moed in te spreken, als ze op de terugreis is.

Vrijdags mag moeder Baudieneke gelukkig weer halen.

Dr De Windt heeft dan net spreekuur.

Ze komen er langs en lopen er even aan.

„Ze hoort nog helemaal niets, dokter. Heeft u nog wel een klein beetje hoop?” Moeder vraagt het bijna angstig.

„Niet veel, juffrouw Van Ginkel,” antwoordt de specialist eerlijk. „Maar toch moet ze over zes weken maar in 't ziekenhuis terugkomen voor haar neus. We willen er immers alles aan doen wat we kunnen?”

Als ze bij de standplaats van de bussen komen, is de hulle er nog niet.

Ze zijn wel twintig minuten te vroeg.

En Baudieneke is zo moe.

Gelukkig is er dicht in de buurt een plantsoentje met banken.

Daar zullen ze zolang maar gaan zitten wachten.

Maar terwijl ze er naar toe lopen, blijft moeder plots staan.

Baudieneke kijkt haar bevreemd aan.

Waarom doet moeder dat nu? . . .

Maar moeder Van Ginkel móet blijven staan.

Ergens in een huis, dat ze passeren, staat de radio aan. En opeens zingt helder en vol overtuiging een mooie mannestem:

De Heer is recht in al Zijn weg en werk,
Zijn goedheid kent in 't gans heelal geen perk.
Hij is nabij de ziel, die tot Hem zucht.
Hij troost het hart, dat schreiend tot Hem vlucht.

Ja, moeder Van Ginkel móet blijven staan en er naar luisteren.

Wordt dat daar voor haar gezongen? . . .

Ze raakt de bekende psalmwoorden niet meer kwijt.

Hij is nabij de ziel, die tot Hem zucht.

Hij troost het hart, dat schreiend tot Hem vlucht.

Dat is waar, denkt ze, als ze met Baudieneke in 't Plantsoentje zit. Dat heb ik immers al zo dikwijls mogen ondervinden.

Maar dat andere: „recht in al Zijn weg en werk”. Om dat te beamen. Ook als het zo anders gaat dan wij hopen. Ook als Baudieneke doof blijft. O, ik kan het niet! Ik kan het niet!

Zes weken later haalt moeder Van Ginkel Baudieneke voor de tweede keer uit het ziekenhuis.

Nu zijn ze daar met haar neus bezig geweest.

Maar ook dat heeft niet geholpen.

„Nu is er niets, niets meer aan te doen, moeder,” schreit ze 's avonds, als Jaap en Baudieneke naar bed zijn.

De hele tijd heeft ze zich goed weten te houden voor de kinderen. Nu komt alle opgekropte verdriet los. Als een kind

legt ze haar moede hoofd op grootmoe's ruststoel en snikt het uit.

Grootmoe laat haar stil uithuilen.

Laat ze maar, denkt ze. Laat ze maar. Het doet haar goed. Intussen legt ze zacht met een troostend gebaar haar oude, lieve hand op moeder Van Ginkel's nog blonde haar.

Eindelijk komt Baudieneke's moeder een beetje tot bedaren. Dan zegt grootmoe zacht: „Sietske, dat zeggen de mensen, kind, dat er nu niets meer aan te doen is. Maar de Here is

toch de Almachtige? De Here kan toch alles? Hij kan Baudieneke nu ook nog beter maken. Dat geloven we immers? Daar blijven we toch om bidden?”

Vlak daarop wordt Baudieneke ziek. Hard ziek.

Hoge koortsen proberen haar jonge, tere lichaampje te slopen.

Radeloos van angst zit moeder Van

Ginkel naast de bedstee, waarin Baudieneke ligt te ijlen. Maar een heel enkel keertje laat ze zich aflossen door een bevriende kennis uit het dorp.

Ze praat in die dagen weinig met de mensen.

Weinig met grootmoe, die zichtbaar lijdt onder dit ziek zijn van haar enig kleindochtertje. Weinig met Jaap, die alles wel doen wil om z'n moeder en Baudieneke te helpen. Weinig met de kennissen, die naar Baudieneke komen informeren.

Ze spreekt des te meer met de Here.

En telkens weer zegt ze: „Lieve Here in de Hemel, maak Baudieneke alstublieft beter. Neem haar niet weg. Dat ze doof is, hindert niet. Als we haar maar mogen houden.”

En dan weer: „Here, vergeef mij, dat ik dat van Baudieneke's doofheid niet eerder aan U overgaf.”

Of een andere keer is het: „Here, ik begrijp, dat U zo'n harde les gebruiken moest om mij dat van Baudieneke's doofheid te leren overgeven. Maar nu heb ik mijn les geleerd, Vader. Mag het nu genoeg zijn? Mogen we Baudieneke alstublieft houden?”

Soms is het net, of er weer iemand tegen haar zegt: „De Heer is recht in al Zijn weg en werk.”

Recht? . . . . Recht? . . . . Ook als Hij Baudieneke wegneemt? . . . .

„O, Here, neel Dat niet! Dat niet!”

Op een drukkend-warme dag stijgt de temperatuur tot 40.4. Moeder durft zo de nacht niet in te gaan.

Ze stuurt Jaap naar dokter Dubiez.

Die komt ogenblikkelijk.

„Jaap moet dadelijk ijs halen,” zegt hij. „Om het kwartier moet u dat vernieuwen.”

Moeder doet alles met de grootste nauwgezetheid. 't Lijkt of ze geen vermoeidheid kent.

En dan, plotseling, komt er in die warme Julinacht, die overigens misschien de moeilijkste is van alle, een wonderlijke rust over haar.

En in de stilte van die zomernacht kan moeder Van Ginkel opeens zeggen: „Here, wij willen Baudieneke zo heel graag houden. Dat weet Ge. En als het kan, maak haar dan nog weer beter. Maar als Uw wil anders is, geef haar dan een ruime ingang bij U in de Hemel.”

Nu kan ze dus Baudieneke zelfs helemaal aan de Here overgeven.

Als grootmoe, die ook nu niets anders kan doen dan bidden, het merkt, denkt ze dankbaar: dat is genade.

Is dit de verhoring van grootmoe's gebed voor moeder? . . .

De koorts blijft nog enige dagen aanhouden. Maar moeders radeloze angst is voorgoed verdwenen.

Dan komt er op een nacht bloed uit Baudieneke's oor. En direct daarna begint de koorts af te nemen.

Heel langzaam gaat het. Maar Baudieneke wordt beter.

Nu worden in het kleine, witte huisje de handen gevouwen tot een innig dankgebed.

X EEN HEERLIJK KERSTFEEST

Na de grote vakantie gaat Baudieneke weer naar school. Ondanks haar doofheid en haar ziek zijn is ze goed overgegaan.

De mensen in het dorp en ook vooral de kinderen op school raken gewend aan Baudieneke's doofheid. Ze denken er eigenlijk niet meer aan en praten er nooit meer over. Ze vinden het al zo gewoon.

Maar in het oude, witte huisje aan de brede vaart zijn drie mensen, die er iedere dag aan denken. Die elk voor zich iedere dag weer aan de Here vragen of Hij de doofheid toch nog 's weg wil nemen. Grootmoe, moeder en Baudieneke zelf. En misschien zijn het er wel vier. Misschien vraagt die druktemaker van een Jaap het ook wel voor z'n zusje. Maar dat zegt hij dan natuurlijk niet.

Zo gaat de herfst voorbij met ontzettend veel stormen, die

in de schoorsteen bulderen en om het oude huisje heen gieren en fluiten en er tegen aan duwen als willen ze het omver gooien. Maar met al hun lawaai bereiken ze niets anders dan dat die vier daarbinnen het juist dubbel knus in hun warme kamertje vinden.

En zo nadert de winter.

Baudieneke droomt alweer van sneeuw en ijs, van heerlijke middagen in het stalletje van vrouw Pluister, met wie weet wat voor fijne verrassingen.

Maar voorlopig is er van sneeuw en ijs nog geen spoor te ontdekken.

Baudieneke vindt dat trouwens helemaal niet erg. Deze laatste keer kwam de echte winter ook pas na Nieuwjaar.

En ze heeft nu nog zoveel andere prettige dingen in 't vooruitzicht. De Kerstvacantie, met op de tweede Kerstdag als hoogtepunt het Kerstfeest van de Zondagsschool in de kerk! . . . . Dan Oud en Nieuw met oliebolle en chocola! . . . . En vier dagen later haar verjaardag! . . . . Dertien wordt ze dan all. . . .

Als Baudieneke aan al deze dingen denkt, weet ze bijna niet waar ze het meest naar verlangt.

Het Kerstfeest is misschien toch nog wel het heerlijkste van alles, vindt ze ten slotte. Ze houdt zo van de Kerstgeschiedenis! En de meester van de Zondagsschool kan zo prachtig vertellen! . . . .

Maar o, schrikt ze dan opeens. Ik kan daar nu natuurlijk niets van verstaan. Wat is dat jammer! . . . .

Heel eventjes was ze haar doofheid vergeten.

Maar ze troost zichzelf gauw weer.

De kerstboom — o, het is altijd zo'n heel grote en de versiersels zijn allemaal van „zilver". Dat vindt ze veel mooier dan al die gekleurde spullen. En er branden gelukkig nooit elektrische lichtjes in, maar enkel grote, witte kaarsen — de kerstboom kan ze toch zien. En de meeste liederen kan ze meezingen. O, 't zal toch nog best een heerlijk feest worden. En dan zit ze opeens even muisstil.

Want het is net of er een stemmetje in haar hart tegen haar begint te praten en zegt: „En als jij nu van tevoren 's weer zou kunnen horen? Zou dat niet heerlijk zijn? Dan zou het pas nog 's een echt Kerstfeest voor je worden, zeg!”

Als er zoiets in je hart gefluisterd wordt, moet je toch wel doodstil blijven zitten en luisteren.

Ja, natuurlijk zou dat heel, heel heerlijk zijn! . . . . Maar . . . . maar . . . .

„Wat maar,” komt het stemmetje dan weer. „Jullie bidden er toch alle dagen om? En de Here kan immers alles? Die kan dat gebed toch ook zomaar opeens verhoren?” . . . .

Ja natuurlijk, dat kan. Ja. Maar dat zou zo heerlijk zijn, dat je aan die mogelijkheid bijna niet durft denken. Laat staan er over praten.

Baudieneke is er een heel tijdje stil van.

Ze spreekt er met niemand over.

Maar ze denkt er des te meer aan.

O, als! . . . .

En het kan toch? De Here kan toch alles? . . . .

Haar gebed om genezing wordt dringender en veelvuldiger. Maar nooit vergeet ze dat, wat grootmoe gezegd heeft, dat ze er steeds bij moet bidden: „Maar Uw wil geschiede, Here”.

Dan komt de laatste Zondag voor Kerstmis.

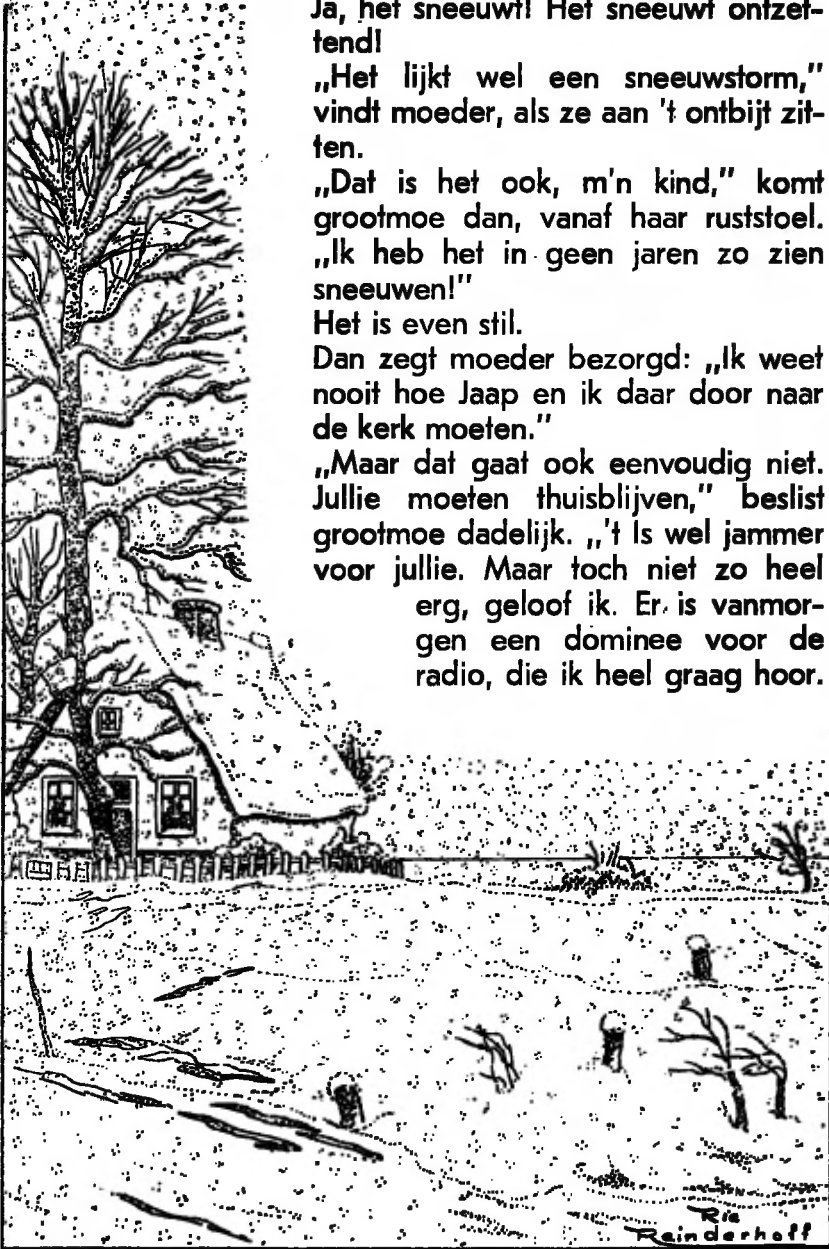
Baudieneke is stilletjes opgestaan en wil thee gaan zetten. Ze wil moeder, net als iedere Zondag, met een kopje thee op bed verrassen.

Ze sluipt zacht naar het kleine keukentje, trekt voorzichtig het lancaster gordijntje omhoog en dan! . . . . O, dan verraadt ze bijna zichzelf.

Want het sneeuwt! Het sneeuwt geweldig!

En blij als ze is, wil ze roepen: „Het sneeuwt! Het sneeuwt! Kijk toch 's hoe het sneeuwt!”

Maar gelukkig bedenkt ze zich nog bijtijds. En zo wordt het Zondagse kopje thee toch nog een verrassing voor moeder.

Ja, het sneeuwt! Het sneeuwt ontzettend!

„Het lijkt wel een sneeuwstorm,” vindt moeder, als ze aan 't ontbijt zitten.

„Dat is het ook, m'n kind,” komt grootmoe dan, vanaf haar ruststoel. „Ik heb het in geen jaren zo zien sneeuwen!”

Het is even stil. Dan zegt moeder bezorgd: „Ik weet nooit hoe Jaap en ik daar door naar de kerk moeten.”

„Maar dat gaat ook eenvoudig niet. Jullie moeten thuisblijven,” beslist grootmoe dadelijk. „'t Is wel jammer voor jullie. Maar toch niet zo heel erg, geloof ik. Er is vanmorgen een dominee voor de radio, die ik heel graag hoor.

Die zal best weer een goede preek hebben. Dan luisteren we met z'n allen daarnaar. Dat is voor mij meteen gezellig."

„Ja, dat zal wel het beste zijn," vindt moeder nu ook.

En zo is het knusse kamertje van het kleine, oude huisje aan de brede, diepe vaart, dat daar nu zo eenzaam in die sneeuwstorm staat, die morgen niets minder dan een kerk.

En terwijl het orgelspel, dat aan de dienst voorafgaat, door het vertrek ruist, denkt moeder dankbaar: Wat is het toch heerlijk, dat de diaconie grootmoe die radio gegeven heeft.

Dan glimlacht ze stil voor zich heen. Ze weet dat, als ze dit hardop gezegd had, grootmoe haar hoofd geschud zou hebben en haar zou hebben verbeterd: „Nee, Sietske, dat zeg je verkeerd, m'n kind. „Wat heerlijk, dat de Here grootmoe die radio gegeven heeft," moet je zeggen."

Grootmoe heeft het nooit erg gevonden om iets van de diakenen aan te moeten nemen, zoals zijzelf.

„We kunnen het niet helpen, dat we het niet hebben, m'n kind," komt ze dan. „Dat weet de Here wel. Daarom geeft Hij het ons. De diakenen, dat zijn enkel maar mensen, die de Here gebruikt om het ons te brengen."

Ja, als je het goed bekijkt, is dat ook zo. Dat weet moeder Van Ginkel ook wel. Maar . . .

Het moet heerlijk zijn om zo kinderlijk eenvoudig te geloven en om zo dicht bij de Here te leven als grootmoe, denkt ze.

Onder de preek zit grootmoe af en toe te knikken, alsof ze zeggen wil: „Ja, ja, dominee, zo is het."

En één keer kijkt ze moeder aan en dan knikt moeder ook.

En dan kijken ze allebei naar Baudieneke, die bij de tafel zit te lezen in de Kinderbijbel, die meester haar geleend heeft.

Dat gebeurt, als de dominee zegt: „De Here is de Hoorder der gebeden. De Here is ook de Almachtige, Die onze gebeden verhoren kan op Zijn tijd."

„Op zijn tijd, m'n kind," herhaalt grootmoe, als ze van hun Zondags kopje koffie genieten. „Op Zijn tijd."

„Ja," knikt moeder dan. „Wie weet."

Die avond zet Jaap zomaar de radio aan.
Dat mag hij zonder vragen eigenlijk helemaal niet doen. En vooral op Zondagavond niet. Daar houdt grootmoe niet van. Moeder kijkt naar grootmoe en wil er iets van zeggen. Hij heeft 'm ook nog op 't allerluidst gezet en harde, onwel-luidende muziek schettert door het kleine kamertje.
Maar grootmoe schudt haar hoofd.
„Laat 'm voor deze keer maar even,” komt ze vergoelijkend.
„Hij heeft de hele dagbinnen moeten zitten door diesneeuw-storm. En dat is hij helemaal niet gewend. Hij moet nu even in iets overdrijven.”
„Nu, vooruit dan maar,” berust moeder.
En zo blijft de luide muziek on-Zondags in het kleine huisje lawaaien.
Moeder wil er niet naar luisteren.
Ze gaat een spelletje halma spelen met Baudieneke.
Maar opeens houdt Baudieneke op met spelen.
Bijna verschrikt kijkt ze haar moeder aan en zegt: „Moeder, ik hoor wat!”
„O, kind!” kan moeder alleen maar antwoorden.
Maar ze denkt: Zou de Here nu ons gebed gaan ver-horen? . . . Nu, nadat ze al die maanden stokdoof is geweest? . . .
Het spelletje is vergeten.
Baudieneke luistert ingespannen.
Na een poosje komt ze: „Nu is het weg. Nu hoor ik weer niets.”
De radio mag aan blijven staan.
Op z'n allerluidst.
De hele avond.
En nu is het telkens: „Ja, ik hoor weer wat!” en even later: „Nu is het weer weg.”
Wat is het kleine kamertje nu weer boordevol spanning.
Hoe zal dit verder gaan? . . .
Baudieneke moet opeens weer denken aan het stemmetje

in haar hart, dat vroeg: „En als jij nu van tevoren nog 's weer zou kunnen horen? . . . .”

Voor Kerstmis? . . . . Zou het heus kunnen? . . . .

„O, Here, geef het!” bidt ze opeens hartstochtelijk. „Ik weet dat Gij het kunt. Ik geloof het. Vroeger heeft U ook doven horende gemaakt. En Gij zijt nog Dezelfde. O, Here, doe het!”

Ze weet zelf niet, die kleine Baudien, waar ze al die woorden opeens vandaan haalt. Het is net of een ander ze voor haar bidt, ze haar voorzegt.

Eindelijk moet ze toch naar bed.

Moeder roept een paar keer iets tegen haar, heel luid, in de hoop, dat ze dat zal verstaan.

Maar dat gebeurt niet. Baudieneke ziet wel wat moeder zegt, maar horen doet ze het niet.

Nog niet.

De volgende dag gaat het precies eender. Als Baudieneke thuis is, staat de radio steeds op het allerluïdst aan. En af en toe hoort ze weer de schettermuziek.

Zo wordt het Dinsdag.

En moeder, die nu al maanden gewoon is, Baudieneke 's morgens te wekken door haar zacht over haar wang te strijken, denkt opeens: ik zal haar 's gewoon roepen, net als vroeger.

„Baudieneke,” zegt ze, „het is tijd, meisjel!”

Gelijk springt Baudieneke het bed uit.

Moeder schrikt er van.

„Hoorde je het?” vraagt ze.

„Ja, moeder! En . . . en . . . ik geloof, dat ik nu weer gewoon alles horen kan,” hakkelt Baudieneke.

„Kind!” zegt moeder dan. En dan nog 's: „Kind!”

En dan opeens: „Dit is van de Here!”

Ze schreit en lacht tegelijk.

Dan lopen ze samen naar grootmoe. Naar grootmoe, die van haar ruststoel af alles meegemaakt heeft en maar met haar zakdoek over de ogen wrijft.

Ze trekt moeder en Baudieneke samen naar zich toe.

„Ja, kinderen,” komt ze dan ontroerd. „Dat heeft moeder goed gezegd. Dit is van de Here.”

Jaap, die net met een slaperig gezicht de zolderladder is komen afstommelen, staat dit alles een beetje verdwaasd aan te zien.

Grootmoe ontdekt hem het eerst.

„Kom, m'n jongen,” zegt ze. „Jij hoort er ook bij. Er is iets heerlijk gebeurd. Baudieneke kan weer gewoon horen. De Here Zelf heeft haar beter gemaakt.”

En dan gebeurt er op die vroege wintermorgen iets wonderlijks in dat kleine kamertje.

Grootmoe zegt: „Hier moeten we dadelijk met elkaar voor danken, kinderen.”

En ogenblikkelijk knielt moeder neer voor grootmoe's ruststoel. Baudieneke laat zich naast moeder op haar nog blôte knietjes zakken.

Jaap staat er een beetje verlegen bij.

Maar opeens knielt hij ook neer.

En dan dankt grootmoe hardop voor hen allen, omdat de Here zo'n groot wonder heeft willen doen en Baudieneke nu werkelijk genezen is.

Drie dagen later is het Kerstmis.

Op de tweede Kerstdag gaan moeder, Jaap en Baudieneke op de namiddag door het door de sneeuw weer zo mooi gemaakte dorp naar het Kerstfeest van de Zondagsschool.

De kerk wordt propvol.

Eigenlijk viert immers het hele dorp dit heerlijke feest mee. In het midden, tegenover de preekstoel, staat de grote boom te stralen. De kinderen zitten er het dichtst omheen. Wat glanzen al die blijde kinderoogen, die maar steeds weer naar die mooie boom moeten kijken, in dat levende kaarslicht.

Is de kerstboom wel ooit eerder zo prachtig geweest? . . . . Zouden ze in andere kerken wel zo'n mooie boom hebben als zij hier? . . . . Ze kunnen het haast niet geloven.

Achterin de kerk staan de lange tafels met de chocoladeketels en de grote schotels vol krentenbollen en kerstkransjes en de cadeautjes en de kerstboekjes.

Daar gluren ze ook af en toe even heen.

Maar dan klimt de meester van de Zondagsschool op de preekstoel en wordt het muisstil in de kerk.

Het Kerstfeest begint.

Midden tussen al die kinderen zit Baudieneke van Ginkel. Is er wel één gezichtje dat zo straalt als het hare? . . .

Ik hoor het! Ik hoor het! moet ze telkens denken, terwijl de meester vertelt van Jezus' geboorte.

Zo vertelt, als alleen hij dat kan. Zo, dat het is, of je bij de herders bent in Efrata's velden en of je de Engelen, hun „Ere zij God" hoort zingen. En of je even later met de herders bij Jozef en Maria in de stal voor Jezus neerknielt en Hem met hen aanbidt. Later wordt er gezongen.

Is er wel één in de hele kerk, die de

mooie kerstliederen zo blij uitjubelt als die kleine, dankbare Baudien? . . .

„Grootmoe,” zegt ze later, als ze weer thuis zijn en grootmoe van de krentenbollen snoept, die één van de dames Baudieneke voor grootmoe toegestopt heeft. En grootmoe ondertussen ook nog het mooie boek en de vrolijke, warme pantoffeltjes, die Baudieneke gekregen heeft, bewonderen moet. „Grootmoe,” zegt Baudieneke dan, „ik geloof, dat ik nog nooit zo'n heerlijk Kerstfeest gevierd heb als dit.” Waarop grootmoe haar kleindochtertje naar zich toetrekt met een: „Dat begrijpt grootmoe heel, heel best, Baudieneke!”

SLOT

Drie maanden later gaat Baudieneke's moeder nog eens met haar naar Dr De Windt.

Nu niet om zijn hulp in te roepen. Maar om hem te vertellen van het grote wonder, dat er met Baudieneke gebeurd is.

Al die tijd heeft Baudieneke heel gewoon kunnen horen.

De dokter is heel blij. Dat kun je zien.

Maar als moeder vraagt: „Had u dat wel gedacht, dokter?” zegt hij eerlijk: „Nee, juffrouw Van Ginkel, dat had ik niet.”

En dan zegt moeder Van Ginkel met een hoogrode kleur, want ze weet niet of de dokter wel een christen is en of hij haar dus wel begrijpen zal, maar ze voelt dat ze het doen moet: „Ja, dokter. Dit is ook enkel en alleen van de Here.”

NASCHRIFT

Aan alle meisjes, die dit boekje gelezen hebben.

Nu jullie het verhaal over Baudieneke uit hebben, moet ik nog 's heel eventjes met jullie praten. In 't bijzonder met de dove kinderen onder jullie. Want juist die zullen stellig vragen: „Is dat nu allemaal werkelijk gebeurd?”

Ja, het is wezenlijk zo gebeurd.

Alleen heet „Baudieneke” in werkelijkheid niet Baudieneke. En ze woont in een ander huisje, als dat, wat ik in dit boekje beschreven heb. En zo zijn er nog meer bijkomstigheden anders natuurlijk. Maar het voornaamste, dat, waar het nu eigenlijk op aankomt, de geschiedenis van haar eerst doof en later weer beter worden, die is helemaal waar.

Pas geleden kreeg ik nog een brief van „Baudieneke's” moeder, waarin ze schreef, dat ze de laatste tijd zoveel denken moest aan vijf jaar geleden, toen „Baudieneke” haar gehoor terug mocht krijgen. „En ze is nu ook nog altijd goed,” stond er bij.

„Maar waarom word ik dan niet beter en zij wel?” hoor ik al één van jullie vragen. „Ik bid er toch ook altijd om en ik blijf maar doof. Kan de Here mij dan niet m'n gehoor teruggeven?”

Natuurlijk kan de Here dat wel. De Here kan immers alles. Dat weet je toch best.

De Here kan alles. Maar de Here weet ook alles. Hij weet ook precies wat goed en wat niet goed voor ons is. En daarom zal de Here het ene kind op haar gebed wel en het andere niet beter maken.

Wij begrijpen dat dan niet. Maar omdat de Here onze Hemelse Vader is, Die nog veel en veel meer van ons houdt dan onze vader hier op aarde, moeten we geloven, dat het toch zo het beste voor ons is. Gods wil is voor ons altijd de beste. Daarom zei Baudieneke's grootmoeder toch ook steeds, dat Baudieneke er om mocht vragen, als ze maar niet vergat, er bij te bidden: „Uw wil geschiede”.

INHOUD

	Blz.
I. Baudieneke in de sneeuw	7
II. In het oude, witte huisje	12
III. Blij	16
IV. „Je bent een reuze zus, Baudien!“	21
V. Zorgen	26
VI. Naar de specialist	30
VII. Helemaal doof	34
VIII. Lentekoninginnetje	38
IX. Van ziekte en strijd	44
X. Een heerlijk Kerstfeest	50
Slot	59
Naschrift	60